

Круки

Іммануель Вайсглас

Майбутнім не живем, його немає
Та може наостанок осягнем,
За що нас небо гнівно поливає
Цим градом чорних круків, мов вогнем.

А круків тих без ліку і без міри,
Летять зі свистом, моторош пройма.
Нема прихистку і немає сили,
Свист в голові триває, не вгава.

На цих шляхах зостанемось навіки,
Де мертві не довіряться живим,
Поляжем всі, розімкнуться повіки,
І зграї круків, і клубами дим.

Руками захиститися несила
Нехай у нас була б і сотня рук.
Туман спадає, ось - наступна хвиля,
І скоро смерть ухопить нас, мов крук.

Переклад Ігоря Папуші

Нема надії вже позбутись муки.
Та хоч би впевнитись в останню мить,
Що то не небо шле нам чорних круків,
Як тільки знову густо засніжитьь.

О, скільки круків в'ється понад нами!
Як моторошно, коли чорний птах
Кружляє над душею, над думками,
Вселяючи якийсь незнаний жах.

А хто із нас відстане по дорозі, —
Того уже вважають неживим,
Він тихо ляже, щоб спочити в Бозі,
Вдивляючись у зграї чорний дим

І креслячи, немовби у тумані,
Холодний простір змахом кволих рук.
Ще трохи, і ми будем бездиханні,
І смерть прокряче нам, як чорний крук.

Переклад Петра Рихла

Die Raben (оригінал німецькою)

Trotzdem wir keine Zukunft vor uns haben,
so vergewissern wir uns doch zuletzt,
ob nicht der Himmel diese schwarzen Raben,
sobald es schneit, auf unser Leben hetzt.

So viele Raben geben uns zu denken,
unheimlich ists, wenn so ein Vogel schwirrt,
der uns, wenn wir auch plozlich seitwärts schwenken,
zu Haupten wie die Sorge folgen wird.

Und wer von uns zuruckbleibt auf den Wegen,
will sich den Lebenden nicht anvertraun;
sie werden sich bald auf den Rucken legen
und schweigend auf den Schwarm der Raben schau'n.

Sie ab und zu bedrohend mit den Haden,
wie man gewöhnlich nach dem Nebel greift,
wo alle, die noch leben, einmal enden
und selbst der Tod uns wie ein Rabe streift.